

трансграничните региони. Споделеното знание за географско-историческата област Тракия (в пределите на трите държави България, Гърция и Турция) включва природни особености, икономически дейности преди установяването на политическите граници, общи начини на живот, трудови дейности, стопански връзки, ориентираност на мобилността от планината към равнината и крайбрежието на Егейско море, общи културни наследства (например мегалитната култура), традиционни практики и кулинария, сходен исторически преживян опит. Всичко това разкрива различни възможности за оценностяване на миналото, за създаване на културни наследства, които се припознават от местните общности в трите държави. Познанието на местните общности е богатство и важен ресурс. То конструира символни територии. Ресурс, който може да послужи за реконструиране на региона като пространство на социални, културни и икономически дейности, както и на индивидуални преживявания. И тук музеите имат важно място. Ще припомня отново, наследяването означава, че миналото, на което сме придали ценност, се вписва в съвременността, свързва общности, култури, територии. Ако едно минало не служи на съвременността, то е обречено на забравя.

Промени в интерпретацията. Музеят интерпретира културни ценности и извежда значения, създава и предава послания и така участва в конструирането на културната идентичност на публиките. Според Айлин Хупър-Гринхил музейните предмети са като информационни генератори и комуникативни медиуми, които актуализират съдържания и отношения. Всеки музейен обект съдържа закодирана история, спомени, култура и може да бъде осмислен по многобройни начини (Hooper-Greenhill 2007: 37). Музейните специалисти търсят различни способности *да покажат и разкажат културната биография на предметите*. Това помага на посетителя да ситуира предмета в културния контекст, да го обвърже с определена човешка дейност, креативност и прокарва по-трайни нишки към времето, обект на репрезентация.

Друга специфика на съвременната музеология е стремежът на специалистите *да разкажат цялото през фрагмента*, през вглеждането в конкретния предмет, човек, място и т.н. Например изложбата „Парите разказват”, в която чрез лицата от банкнотите се представят отрязъци от историята на България (София, Централна минерална баня, 2011 г.). В тази посока експозициите се опитват да предложат различни гледни точки, гласове, интерпретации, поставят въпроси. Броят на изложбите провокации нараства.